

[Wilhjelm]

vi havde fra den tidligere finansminister hr. Poul Møller var klippet ud af sammenhængen. Så vil jeg gerne tage konklusionen fra den daværende skatteminister hr. Poul Møller: »Af det, jeg har sagt, vil det formentlig fremgå, at jeg ikke kan gå ind for forslaget i den skikkelse, det her har. Som allerede nævnt er jeg imidlertid indstillet på at se nærmere på alle såkaldte fidusmuligheder inden for skatteområdet; det gælder naturligvis også spørgsmål af den art, venstresocialisterne her er inde på.« (Folketingstidende 1970-71, sp. 4581).

Det er den samlede konklusion.

Om udtrykket »den døde hånd«, som hr. Hagen Hagensen fandt »smagfuldt« – formentlig i gåseøjne – vil jeg gerne sige, det er ikke vores opfindelse; det er professor Thøger Niensens opfindelse, så vidt jeg husker, det er i hvert fald en af de skattekyndige professorers opfindelse. Han siger: her bringes kapitalen under den døde hånd. Det er det klassiske udtryk for de private fonde.

Til sidst i denne omgang vil jeg gerne sige til hr. Bernhard Baunsgaard, at der er forskellige grunde til, vi ikke fremsatte forslagene allerede i januar 1975 – det ville være lidt hurtigt, lige da vi kom i folketinget igen – men at vi først har fremsat dem nu. De blev som bekendt fremsat tre dage efter byretsdømmen, og det var da ikke nogen tilfældig timing. Men vi har da ikke ladet disse ting ligge i de tre år. Vi har stillet adskillige spørgsmål, f.eks.: vil skatteministeren være så venlig at forklare, hvad der er baggrunden for, at der oprettes stimevis af tomme aktieselskaber dagen efter den 1. oktober? Vi har forfulgt denne sag løbende. Men det er korrekt, at når forslagene kommer nu, så er det foranlediget af, at vi også afventede byretsdømmen.

Glistrup (FP):

Hr. Wilhjelm fandt det ulogisk, at fremskridtspartiet vil stemme imod hans forslag, men det er simpelt hen, fordi han gør sig skyldig i en kæde af misforståelser, af hvilke han selv afslørede i hvert tilfælde tre ved det indlæg, han lige fremkom med.

For det første er det jo kun nogle aldeles overfladiske småridser, hr. Wilhjelm vil påføre selskabernes dispositionsmuligheder, og de vil først og fremmest få betydning for de

mindre selskaber, der virker på rent nationalt plan, som i forvejen har meget store besværligheder med at konkurrere med større virksomheder. Det er jo kun dem, de kapitalfattige virksomheder, hr. Wilhjelm vil forsøge at ramme med de tre første forslag, han har fremsat.

For det andet troede hr. Wilhjelm, at det onde dyr i åbenbaringen, specielt i relation til fondsforslaget, var, at vi har en aktieselskabsbeskatning på 37 pct., men det er jo ikke det, der fører til, at det er nødvendigt for danske virksomheder for at klare sig i konkurrencen internationalt at oprette disse åndehulsforanstaltninger, der hedder fonds. Havde vi ikke tilfældigvis haft en historisk udvikling – i øvrigt er udtrykket »den døde hånd« mere end 100 år gammelt – havde vi ikke haft en historisk udvikling, som havde skabt dette åndehul, så var det simpelt hen nødvendigt at udforme det. Man kan ikke opretholde et konkurrencedygtigt erhvervsliv, som i fornødent omfang kan foretage investeringer, hvis man mener, at man skal opretholde de hykleriske procenter, som vi finder i vor arveafgiftslovgivning og i vor lovgivning om særlig indkomstbeskatning, og de regler, vi har om, at såkaldte kapitaludgifter ikke kan fradrages. Alt det er det totalt umuligt at opretholde, hvis danske virksomheder fortsat skal kunne levere de fornødne arbejdspladser. Det kniber såmænd hårdt nok, som arbejdsløshedsstatistikken viser.

Det var i øvrigt også en misforståelse fra hr. Wilhjelm's side, når han ikke troede, at fremskridtspartiet havde fremsat forslag om at indkomstbeskatningen af selskaber skal bortfalde. Vi mener, at den skal bortfalde, lige så vel som andre indkomstskatter skal bortfalde. Den eneste måde, hvorpå man på en socialt ansvarsbevidst måde virkelig kan tage fat på disse problemer, er ved at fjerne indkomstbeskatningen, ikke ved, som hr. Wilhjelm vil, at gøre den mere uudholdelig for dem, som har de små muligheder her i samfundet, og derigennem favorisere de større.

Hr. Kaj Hansen var inde på betragtninger nogenlunde på samme linje og troede ikke, at der lå noget som helst produktionsskabende, livslykkefremkaldende, arbejdspladsskabende bag ved oprettelsen af aktieselskaber, bag ved oprettelsen af fonde. Langt, langt de fleste arbejdspladser i dette land er udrundet